

Prof. Dr JÓZEF KOFFLER (Lwów)

INSTRUMENTACJA

Jeszcze swobodniej przedstawiają się te trzy uni-
sonowe instrumentacje. W pierwszym przykładzie gra-

ją altówki i basy w ósemkach tylko główne nuty
skrzypcowej figury szesnastkowej. Powód łatwo od-

Violini

Viola

Bassi

gadnąć. Basy nie mogą szesnastek w szybkim tempie wykonać łatwo i często. Gdyby figurę tę przecie grały, to niemożliwym by było piano, a cały obrazek byłby raczej ciężkim i ciemnym hukiem, niż wyrazną i lekką grą.

Altówki i wiolonczele mogłyby oczywiście wykonać ruch szesnastkowy, i staje się też tak często w takich wypadkach, o ile unisono ma brzmieć głośno, z potężnym a nawet dzikim wyrazem. Piękne brzmienie i lekkość jednak zawsze cierpią na tym mniej lub więcej, bo zawsze zostaje resztko ociężałości i szorstkości. Powyższy sposób instrumentowania unika tego, a zachowuje mimo to wrażenie unisona. Również tu przez urwanie linii basów i altówek w 2 i 4 taktie pozostaje mały, miły kontrast, gdyż chwilowo znika ciemniejsza barwa i skrzypce jaśnieją. Z podobnego dążenia do kontrastu należy oceniać drugi przykład.

Trzeci wreszcie jest zachęcającym wskaźnikiem jak różnorodnie można kształtować najzwyczajniejszy układ. Z tego samego rysunku, tymi samymi instrumentami można jeszcze zrobić wiele obrazków unisonowych.

Oto dwie próbki.